

kunne eksekveres, naar den Frist, der gives til at søge Kendelsen ophævet, er forløben ubenyttet, eller Retten har afslaaet en Begæring om Ophævelse.

6) I § 337 er der givet Appeldomstolen Ret til at bestemme, at en efter Fuldbyrddelsesfristens Udløb paanket Dom ikke skal kunne eksekveres, før Ankesagen er afgjort.

7) Den i det tidligere Forslags § 449 indeholdte Regel om Eksekutionskraftens Forældelse er ikke optaget i Udkastet. Saadan Forældelsesregel vilde navnlig i Forbindelse med de til samme føjede særlige Regler og Begrænsninger kunne give Anledning til mange Tvivlsspørgsmaal, medens den paa den anden Side maa anses som utilstrækkelig begrundet. De almindelige Regler om Hævd og Præskription maa anses for at fyldestgøre Hensynene til Endelighed og Klarhed, og for saa vidt den ved Dom konstaterede Rettighed ikke er bortfalden i Kraft af disse Regler, er der ingen Grund til, at den Omstændighed, at Domhaveren ikke i 20 Aar har gjort Brug af sin Ret efter Dommen — hvilket meget mulig kan bero paa, at de faktiske Betingelser for Dommens Eksekution ikke have foreligget — skal berøve Dommen dens Eksigibilitet.

8) I § 348, 2det Stykke, er der i Lighed med den i Lov om Tvangsauktioner af 9de April 1891 § 45 indeholdte Regel (jfr. nærværende Udkasts § 431) optaget en Bestemmelse, der tilsigter at afværge overdrevne Honorarkrav fra Rekvirentens juridiske Konsulent. Forskellige Erfaringer fra den herskende Praksis godtgøre Ønskeligheden af saadan Bestemmelses Optagelse.

9) Den i det tidligere Forslags § 461 optagne Regel om en Domhavers Adgang til at søge Fyldestgørelse i Frugterne og Indtægterne af fast Ejendom paa den Maade, at Ejendommen ved Fogdens Foranstaltning administreres til hans Fordel, er her udeladt. Hvor nemlig Domfældte er Ejer af Ejendommen, kan det ikke erkendes for naturligt, at en Domhaver som saadan skal have Ret til andet og mere end Fyldestgørelse af selve den forhaanden-værende Værdi, altsaa hvad der kan udbringes af Ejendommen, naar denne straks stilles til Tvangsauktion, eventuelt i Forbindelse med Indtægterne af Ejendommen, indtil Tvangsauktion kan finde Sted, jfr. Forudsætningen i §§ 351, 3die Punktum, og 375. En Administration som den i Paragrafen forudsatte bliver altid en

Slags Spekulation paa Ejerens Regning, der let kan føre til Tab for denne, nemlig naar Ejendommen under Administrationen forringes, eller Konjunkturerne efterhaanden blive ugunstigere; den fører derved ud over de ellers anerkendte Grænser for Fyldestgørelsesadgangen og maa konsekvent medføre, at Domhavere lige saavel maatte have Adgang til at søge Fyldestgørelse gennem Administration af alle mulige andre Formuegoder end netop faste Ejendomme, saaledes f. Eks. af en Handelsforretning, en Fabriksvirksomhed, et Dampskibsselskab etc., en Konsekvens, som det tidligere Udkast dog ikke har villet tage.

Anderledes stiller det sig, hvor Domfældte ikke er Ejer af Ejendommen, men kun har en Brugsret eller Indtægtsnydelse, og der er derfor givet den følgende Paragraf (Udkastets § 350) en saadan Udvidelse, at den omfatter alle Indtægtsnydere (Beneficiarer, Majoratsbesiddere etc.) og ikke blot Lejere, Forpagtere og Fæstere.

Et *Mindretal* i Kommissionen vilde dog have foretrukket, at den omtalte Regel i det tidligere Forslags § 461 om Udlæg i Frugter og Indtægter af en fast Ejendom var bleven bibeholdt, og at de i nærværende Udkasts § 350 indeholdte Administrationsregler vare blevne gjorte anvendelige paa Udlæg af denne Art.

10) I § 357 (det tidligere Forslags § 469) er optaget en Regel om, at, hvor Udlæg er sket i falden, men endnu ej udbetalt Arv, kan Arvekravet ikke uden Domfældtes Samtykke forauktioneres, forinden Udbetaling af Arven kan fordres, — en Regel, der særlig har uskiftet Bo for Øje og tilsigter at afværge den Uretfærdighed mod Domfældte, der vilde fremkomme ved, at den ham i et saadant Bo tilkommende Arv paa Grund af den Usikkerhed, der knytter sig dertil, skulde blive afhændet for en Ubetydelighed, medens Arvekravet, naar det Tidspunkt afventes, da det faktisk kan gøres gældende, maaske vil repræsentere en langt større Værdi.

11) I § 383 (det tidligere Forslags § 495) er indsat en 4 Ugers Frist for Adgangen til at paaanke en Eksekutionsforretning som Følge af Eksekutionsgrundlagets Ophævelse eller Forandring. Det tidligere Forslag fastsatte ingen Frist, skønt de samme Grunde, der i øvrigt foranledige Ankefrister, ogsaa maa gøre sig gældende her.

Om de enkelte Paragrafer skal følgende bemærkes: